

Hans August Engelhardts prædiken 2. søndag i advent

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

7. december 2025

Sted

Ramløse Kirke og Annisse Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 25, vers 1-13

- 1 Der er morgener i december, hvor man kommer ud i køkkenet, kigger ud på mørket og tænker: "Nej, tak."
"... det der, det gider jeg simpelthen ikke i dag." I hvert fald for mig.
- 5 Morgener, hvor man står med sin dampende kaffekop og kortvarigt overvejer, om man ikke burde kigge på en afbudsrejse eller i det mindste lave en stilfærdig aftale med Vorherre om, at december burde komme med en indbygget pauseknap.
- 10 Morgener, hvor man forsøger at vride lidt livssaft frem et sted mellem morgenopvasken, madpakkerne og den dér liste med gøremål, som tilsyneladende vokser om natten.
- Hvor man står med koppen i hånden og spørger sig selv, om man egentlig har
- 15 mere at give end det, der lige nu er tilbage på bunden.

Det var på sådan en morgen, at jeg kom til at tænke på noget, den tyske teolog Jürgen Moltmann skriver: at håb ikke begynder i os, men i Gud.

- 20 Vi håber ikke, fordi vi er pressede ind i et hjørne og må finde en overlevelsestrategi. Vi håber, fordi Gud allerede har rakt SIN fremtid ind i vores liv — som en adventsglød, der nægter at gå ud.

- Og det ramte mig dér i morgenmørket som et lille lysglimt. For al sand
- 25 kærlighed, al sand tro, alt sandt håb — begynder ikke i os. Det begynder i Gud.

Og det er dér, advent lever. Ikke i vores forjagethed. Ikke i vores forsøg på at få alting til at ligne overskud. Advent lever dér, hvor det går op for os, helt nede i maven, at vi ikke selv skal få lyset til at stå op om morgenen.

30

At Guds lys allerede er på vej. At håbet hviler i den guddommelige gnist, der ikke er ligeså skrøbelig som vi.

35

Advent lever dér, hvor vi opdager, at Gud bærer vores tilværelse i sig selv. At julegåden langsomt åbner sig — som en rose, der skyder op gennem den frosne jord.

40

Lignelsen om de ti brudepiger peger, tror jeg, netop på det. Og den bliver så let misbrugt som en dom over dem, der glemte olien — som om Gud står med en revisorblok og siger: "Dur ikke."

45

Men hør nu: Olien i lamperne er ikke et effektiviseringsprojekt. Olien er noget stille og nådefuldt: dét i verden — og i os — som kan lyse for andre, så der vokser liv og fællesskab, ofte uden at vi selv opdager det.

50

Opmærksomhed. Nærvær. Tro.

Som når man sidder ved et sygeleje og opdager, at kærligheden bærer, selv når man selv er i knæ. En sælsom ro, der kan melde sig, selv når alting skrider.

Vores lille ja til Guds store.

55

Derfor kan de fem ikke låne. Ikke som straf. Men fordi olie er selve det liv, der formes i os, når vi gennem dage, år, relationer og brud har ladet Gud arbejde i os.

Olie kan ingen frembringe i sidste øjeblik. Ingen kan selvudvikle sig til den. For olie — det fineste i sjælen — er ikke teknik.

60

Jeg blev engang mindet om det af en sufi, jeg mødte i Indien (Vi er stadig venner i dag). Jeg mødte ham i Pune, en "lille" by med ca 6 millioner mennesker. Han handlede med sjældne sten – gør han stadigvæk - men det var mere end sten, som jeg tog med mig. Han beskrev livet med Gud på den her måde.

Han sagde:

“Livet med Gud er som at afblege stof. Man dypper det igen og igen, og hænger det igen og igen i solen. Hver gang bliver det en anelse lysere.

70 Næsten umærkeligt. Indtil den dag, hvor det en morgen hænger dér — helt hvidt.”

I dag tænker jeg, at sådan er den hér olie også.

75 Noget der bliver til ved gentagelse: ved at blive dyppet i Guds virkelighed, og hænge i Hans lys, hans levende Ord.

Ikke én gang, men igen og igen — indtil noget i os bliver mere gennemsigtigt for troen, håbet og kærligheden.

Igen og igen, ved nadverbordet, igen og igen, i den gudstjeneste, der aldrig slutter.

80

Derfor er advent hverken et krav eller en prøve. Advent er en invitation.

Et rum — og en rum tid — til at lytte efter det stille arbejde, Gud allerede bevirker i vores fælles liv.

85 Oliens væsen er, på en måde, det guddommelige feminine — ikke som køn, men som kosmisk bevægelse: venten, modtagelse, lydhørhed.

Ikke “Du skal gøre”, men: “Lad mig gøre det i dig.”

90 Det er gudsmoderen, Maria, længe før hun siger sit lille “ja”. Oliens væsen er ikke præstation, men tilgængelighed. Ikke krav, men rum. Ikke vilje, men modtagelse.

Og når Jesus siger: “Vær vågne,” så siger han ikke:

“Gør jer umage.” Han siger: “Bliv i det lys, der allerede er hos jer.”

95 “Vær i mit nærvær.

For vi er ikke kaldet til at producere lys. Vi er kaldet til at bære det. Livslyset i os er ikke vores eget — det er givet.

100 Vi kan ikke låne hinandens olie. Men vi kan minde hinanden om evangeliet: at Gud aldrig stopper med at hælde sin i os.

Advent er oliens tid.

105

Og når brudgommen kommer — og han kommer altid tættere,
ofte mere stille, end vi forestiller os — så genkender vi ham ikke,
fordi vi har gjort alting rigtigt eller præsteret nok.

110 Vi genkender ham, fordi gløden i os kender gløden i ham.
Kender gløden i vores næstes sårbare ansigter.

Ikke i dygtighed. Ikke i fortjeneste. Men i genklang.

115 Et møde mellem det lys, vi bærer, og det lys, der bærer os.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

120

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag i advent, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

125

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-august-engelhardts-praediken-2-sondag-i-advent>

130

135

140